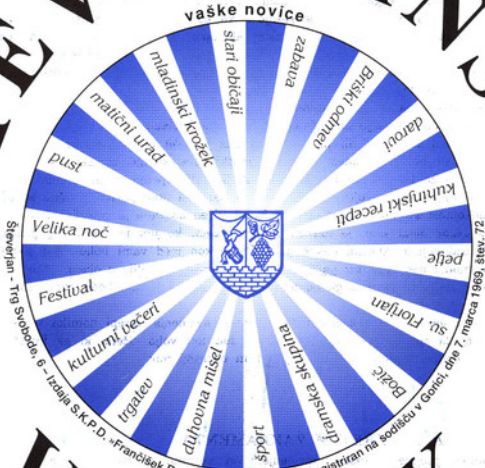

ŠTEVERJANSKI

VESTNIK

OPREMLJ: ČLANI DRUŠTVA
UREDNI: MARJAN DRUFOVKA (glavni urednik), IVAN VOGRIC,
ANDREJKA HLEDE, VALENTINA HUMAR, HADRIJANA CORSI,
SILVANA VOGRIC, MARTINA HLEDE, ALJOŠA DORNI
EDI HLEDE (odgovorni urednik) - Lasten tisk

Spedizione in Abb. Postale Art. 2 Comma 20 c,
legge 662/1996 - Filiale di Gorizia

Aprile-Giugno 1999 - NR. 2

Števerjan, April-Junij 1999, Leto XXXI

Štev. 2

BOLNIŠKO MAZILJENJE

Vaak človek se nekega dne v življenju sooči s trpljenjem ali pa ga odkrije v bližnji okolici. Tedaj se pojavi razpoka. Vse se sesuje... Na dan privre vprašanje: Zakaj? In predvsem: Zakaj jaz? Kaj sem storil slabega? To je zlom ali upor, ki človeka lahko obrne od Boga. Ta reakcija je popolnoma človeška in razumljiva. Človek ni ustavjen za trpljenje.

Bogu Stvarniku zastavljamo vprašanje: Zakaj? Tedaj se nas polasti skušnjava: "Ko bi bil Bog dober, bi tega ne dopustil!"

"Bog ni prišel, da bi nam odvzel trpljenje, ni prišel, da bi nam ga razložil, temveč je prišel, da bi ga napolnil s svojo navzočnostjo," pravi Paul Claudel.

Morda pa bomo kaj odkrili pri njem, ki nas je rešil zla. Jezus, ki je sam nosil breme trpljenja, bolečine in smrti, je ljudem blizu v trenutkih preizkušnje, zapuščeni in dvomov. Sam je imel čuteče srce za bolnike. Mnoge je ozdravil, jim vlił upanja in jih potolažil. On nas vabi: "Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi, in jaz vas bom poživil..., učite se od mene... in našli boste spokojnost svojim dušam" (Mt 11,28-29). Pred bolečino je znal umolkni.

Kar je Jezus delal sam, je naročil tudi učencem, ko jim je rekel, naj polagajo roke na bolnike in jih ozdravljajo. Apostol Jakob piše: Če je kdo med vami bolan, naj pokliče starešine Cerkve in naj molijo nad njim ter ga v Gospodovem imenu mazilijo z oljem. Molitev, porojena iz vere, bo bolnika rešila in Gospod ga bo okrepil; če je v greh, mu bodo odpuščeni" (Jak 5, 14-15).

Srečanje z Jezusom v zakramentu bolniškega maziljenja okrepi bolnika v veri in upanju. Podari mu moč, da spozna in prenaša svojo bolezen kot voljo Očeta, ki ga ljubi. Obvaruje ga malodušnosti in obupa. Podari mu potrpežljivost in notranji mir.

PRIPRAVA NA PREJEM ZAKRAMENTA

Kdo lahko prejme bolniško maziljenje? Vsi verniki, ki so zaradi bolezni ali starosti oslabei. Prav primerno je, da ga prejmemo pred operacijo. Ni nujno, da je bolnik že v nevarnosti za življenje. Zakrament ni znamenje, da bo bolnik kmalu umrl, marveč božja pomoč za prenašanje bolezni in za ozdravitev, ter odpuščanje grehov. Prejme ga lahko tudi bolnik, ki je že izgubil zavest, a je v življenju imel željo spolnjevati božjo voljo in je živel v povezavi s Cerkvijo. Če duhovnika pokličejo, ko je človek že umrl, bo skupaj z domačimi molil za pokojnega, da ga Bog reši grehov in sprejme v svoje kraljestvo, bolniškega maziljenja pa mu ne more več podeliti. Bolniško maziljenje prejmejo lahko tudi otroci, ko pridejo do spoznanja, kaj ta zakrament pomeni.

Zakrament bolniškega maziljenja prejmemo lahko samo v bolezni in sicer enkrat v letu, razen če se bolezen poslabša.

Če je možno in potrebno, naj bolnik in sicer pred začetkom obreda bolniškega maziljenja opravi spoved. Za prejem tega zakramenta moramo biti prav tako pripravljeni kot za obhajilo.

70 OBLETNICA NOVIH ORGEL

Skupaj z župnijo Sv. Florjana in Marije Pomočnice je domače društvo "F.B. Sedej" priredilo lep večer ob spominu postavitve orgel in delovanja zbora. Petek, 11. junija je v dobri organizaciji stekel brezhibno ob seveda zelo navdušenem občinstvu. Smisel tega večera se je vrtel okrog praznovanja okrogle obletnice - 70 letnice postavitve orgel v farni cerkvi v Števerjanu.

Vse se je začelo približno 11 let po prvi svetovni vojni, ko sta bila zgrajena, z denarjem za vojno škodo, nova cerkev in župnišče. To so bila leta hude svetovne gospodarske krize, a pogumni g. župnik Ciril Sedej se je vseeno s ključarji lotil nelahkega dela: nabave novih orgel. Tako je cerkveno predstojništvo 25.4.1929 sklenilo pogodbo z goriško tvrdko Jurman & Valiček. Naročene so bile nove orgle - 7 pojočih registrov, za 17.000 lir. V farno cerkev so bile postavljene za zahvalno nedeljo nekje v mesecu novembru istega leta. V župnijskem arhivu je še dandanes ohranjen zapisnik o kolavdaciji, ki jo je 8.11.1929 opravil skladatelj g. Vinko Vodopivec, kurat v Kromberku.

Po uvodnih besedah župnika Antona Lazarja smo lahko prisluhnili melodiji teh orgel, saj je organist in profesor g. Andrej Pegan izvajal skladbe Frescobaldija, J.S. Bacha in C.Ph.E. Bacha. To je zazvenelo kot dostojna počastitev domačih, sicer ne zelo velikih, ampak uspešnih orgel.

Orgelskemu koncertu je sledil MePZ "F.B. Sedej", ki je to priložnost izkoristil in priredil zaključni koncert letošnje zelo bogate in plodovite sezone. Koncert se je odvijal v dveh delih. Najprej se je zbor predstavil v domači cerkvi, kjer je izvedel sedem skladb z nabožno oz. duhovno vsebino. Drugi del večera pa je zbor priredil v bližnji dvorani društva "F.B. Sedej", kjer je občinstvo prisluhnilo izvedbi osmih ljudskih in narodnih pesmi.

Zbor je tako, pod vodstvom prof. Bogdana Kralja dokopal uspehe, ki jih je žel čez celo leto. Poudariti pa je treba predvsem dejstvo, da zasledimo v vseh 48 obrazih članov tega pomlajenega zbora željo po nadaljevanju in uspehih. Zbor ima, pač za sabo zelo trdne korenine, ki so se iz leta v leto vse do danes neznatno okrepile. Za vse to pa se moramo zahvaliti tistim ljudem, ki so našemu zboru vivali novega zagona, potrpežljivosti, predvsem pa vztrajnosti v zborovskem petju. To so organisti in pevovodje, ki so naš zbor spremljali in bogatili v vojnih in povojnih letih vse do današnjih dni in sicer: g. Lojze Levpušček, g. Alojz Koren, g. Ada Gabrovec, g. Herman Srebrnič, g. Tomaž Tozon in g. Bogdan Maraj. S spominom teh važnih mož se je zaključil petkov večer, ko so bila podeljena priznanja vsakemu izmed teh in kjer smo lahko prisluhnili kako so ti, vsak na svoj način, popestrili in obogatili naš pevski zbor:

LOJZE LEVPUŠČEK je bil rojen v Pevmi. Po očetu je podedoval veselje do glabe in petja, pa tudi versko in narodno prepričanje ter si tako pridobil čut in odgovornost za zborovsko petje. Leta 1934 ga je v Števerjan povabil organist Sandro Blasič iz Dolenjega Cerovega. Tu je z velikim navdušenjem začel z vajami, saj je bil zelo sposoben organist. Prejel je laskave pohvale od strani g. škofa in raznih duhovnikov. Takrat je s pomlajenim zborom začel delovati z velikim navdušenjem, mladostno zagnanostjo in s potrpežljivo vztrajnostjo. Vemo, da hrani lepe spomine na svoje sedemletno plodovito delovanje v okviru števerjanskega cerkvenega pevskega zbora, čeprav je bilo delo težko in naporno. Največ je segal po skladbah primorskih skladateljev, od katerih mu je bil najljubši Vinko Vodopivec. Zaradi delavnih obveznosti je pripravljval in preverjal gradivo pozno v noč.

ALOJZ KOREN domačin iz Števerjana je cerkveni pevski zbor vodil osem let, od leta 1943 do leta 1951. Pri skladatelju Emihu Komelu se je izučil klavirja in harmonija. Bil je zelo marljiv gojenec in vztrajnost pri študiju je obrodila dobre sadove. Že leta 1943 je, na povabilo župnika Cirila Sedeja, nastopil kot organist in pevovodja cerkvenega pevskega zbora, ki je štel približno 30 članov. Ker ni bilo takrat prevoznih sredstev, so se pevci in pevovodja premikali le peš, zato so bili tudi nastopi zbora le v domači vasi in pri božji službi. Pevovodja se je trudil,

da bi pevci lepo prepevali zlasti za velike cerkvene praznike kot so Božič, Velika noč ipd.

Vai tedanji in sedanji člani zbora in vsi Števerjanci se g. Alojzu Korenu zahvaljujejo, da je v tistih težkih časih žrtvoval svoj prosti čas v korist našega verskega občestva.

ADA GABROVEC upokojena učiteljica ima velike zasluge za našo vas, saj je že od mladih let delovala na glasbenem področju. Pomagala je pri orgljanju in vodenju otroškega pevskega zbora. Veselje do petja in glasbe je posredovala tudi svojim otrokom in s tem prispevala k bogatitvi zborovskega petja in prosvetnega dela nasploh. Glasba, petje, narodnost, krščanska tradicija in bogato udejstvovanje na družbenem področju so vrednote, ki so bogatile tudi s težkimi preizkušnjami zaznamovano življenje.

HERMAN SREBRNIČ po rodu iz Medane je v letih pred vojno hodil na privatne lekcije za harmonij k skladatelju Emilu Komelu; istočasno je orglal pri jutranjih mašah v Medani in tu ustanovil deklški zbor. Prvi moški zbor pa je ustanovil na Kefaliniji v Grčiji, kjer je bil italijanski vojak. Po vojni je leta 1947 v Gorici ustanovil mešani pevski zbor, pri katerem so sodelovali tudi nekateri Števerjanci. Prijateljstvo in glasbena navdušenost sta pripomogli, da se je leta 1949 začel ukvarjati z vodstvom števerjanskega cerkvenega pevskega zbora. Vsi Števerjanci smo mu hvaležni za njegovo nesebično požrtvovalnost. Zbor se je v nekaj letih pomladil in številčno okrepil in je že leta 1952 nastopil s prvim samostojnim koncertom v Borovcih.

Domače društvo "F.B. Sedej", župnijska skupnost in občinska uprava so mu v zahvalo za dolgoletno skrb in trud podelili leta 1983 častno priznanje. Leta 1985 je prejel priznanje ZSKP iz Gorice za 25. nastop kot dirigent na reviji cerkvenih pevskih zborov Cecilijanki. Zaradi svojega dolgoletnega udejstvovanja s pevskim zborom je bil deležen tudi papeškega odličja. Pred tremi leti mu je domovina podelila Gallusovo priznanje, ki mu ga je podelil g. T. Tozon.

TOMAŽ TOZON je naš zbor vodil sedem let. Pevci smo cenili njegovo požrtvovalnost, saj je prihajal na vaje "od daleč" in se v poznih večernih urah vračal domov. Bil je član Slovenskega okteta ter urednik in producent za narodno-zabavno glasbo na RTV Slovenija. Za tednik Družina je v pogovoru o Števerjanu izjavil naslednje: "Za nobeno vajo, za nobeno pot tja mi nikoli ni bilo žal."

Pod njegovim vodstvom je zbor naštudiral lepo število latinskih maš, precej zahtevnih cerkvenih in narodnih pesmi. Vrstili so se nastopi v bližnji in daljni okolici. Najvišji uspeh je zbor dosegel, pod njegovim vodstvom, v maju leta 1990 v župnijski cerkvi Sv. Martina na Bledu, kjer se je odvijala prva revija cerkvenih pevskih zborov v Sloveniji. Žirija je našemu zboru podelila prvo mesto z nagrado tridnevnega bivanja v Rimu ter s sprejemom pri Sv. Očetu Janezu Pavlu II. Števerjanci ne bomo nikdar pozabili tega edinstvenega doživetja.

Znano je, da je g. T. Tozon vodil in še vodi številne zборе v domovini, a ga je življenjska pot pripeljala tudi k nam, zamejskim bratom, kjer se je sedem let trudil z našim zborom in ga vsestransko preoblikoval. Iz srca smo mu hvaležni, da je s svojim glasbenim talentom in odlično dolgoletno pedagoško izkušnjo pripomogel, da se je naš zbor uvrstil med najboljše na Primorskem.

BOGDAN KRALJ vodi v zadnjih leti naš zbor, kateremu je prinesel mladostno svežino in novo vokalno tehniko. Z mladostno zagnanostjo, vztrajnostjo ter z lastnim pedagoškim pristopom je privedel zbor do zavidljivih uspehov, kar potrjuje nastop na vsedržavnem tekmovanju v Vittoriju Venetu, kjer se je predstavil v kategoriji ljudskega petja. Ob močni vsedržavni konkurenci je dosegel prvo mesto. S tem je zbor pokazal večinakemu narodu visok nivo slovenskega zamejskega zborovskega petja. Pod njegovim vodstvom je delovanje zbora zelo plodovito. Zbor namreč nastopa na domačih prireditvah, pa tudi v bližnji in daljni okolici. Poleg cerkvenih praznikov, revij Cecilijanka in Primorska poje ima še veliko občasnih nastopov.

Zbor je letos zelo navdušil domače občinstvo z nastopom ob priliki 30. letnice Števerjanskega vestnika. Meseca aprila pa se je udeležil tekmovanja "Naša pesem '99" v Mariboru, kjer je prejel bronasto odličje.

Vsem naj gre, v imenu župnije Sv. Florjana in Marije Pomočnice, društva "F.B. Sedej" in pa nekdanjih in sedanjih pevcev, iskrena hvala.

POKLON VINKU VODOPIVCU

V nedeljo, 7. marca, je potekala v Sedejevem domu v Števerjanu predstavitev knjižice "Vinko Vodopivec", ki jo je pripravil in opremil g. Jožko Kragelj. Večer sta mu poklonila župnija sv. Florijana in Marije Pomočnice iz Števerjana in pa SKPD "F.B. Sedej". Uvodno besedo je podal predsednik društva Mihael Corsi.

Gost večera je bil torej "zaporniški" duhovnik in pisatelj, ki je prvi v Sloveniji opisal svoja doživlja v zaporu, saj je osem mesecev čakal na smrtno kazen. G. Jožko Kragelj veliko raziskuje in piše o primorski polpreteklosti, zlasti o duhovnikih pod fašizmom.

V knjigi, ki je izšla kot četrti zvezek zbirke Graditelji slovenskega doma, je na zanimiv način predstavljen lik Vinka Vodopivca. Knjiga je razdeljena na tri dele. V prvem spoznamo Vodopivčevo življenje, od rojstva v Ročinju, kaplanovanja v Kamnjah in Črničah, begunstva v Cerknici in župnikovanja v Kromberku. V drugem delu lahko preberemo, kaj so o njem napisali A. Grbming, V. Ukmar in dr. A. Trstenjak. V tretjem delu lahko pregledamo nekaj Vodopivčevih člankov o lepem petju.

Večer je sladko spremljala prav Vodopivčeva pesem, ki sta jo izvedla najprej mešani zbor in nato moški zbor "F.B. Sedej" pod vodstvom Bogdana Kralja. Mešani zbor je mirno in z občutkom zapel Ptici in Najlepši trenutki, ki so tisti, ko stoji poleg nas Jezus in nas spremlja na življenjski poti, ko živo občutimo njegovo prisotnost. Na orgle je igral g. Herman Srebrnič. Moški so zapeli najprej *O večerni uri*, doživetje fanta, ki se ponovno željno vrača domov med brate, in pa krepko, narodnozavedno in vekomaj zvesto *Pobratimija*. Vodopivec je bil zelo plodovit skladatelj, ki je znal prislusniti ljudski duši. Izredno priljubljen, znan tudi kot zaveden in svobodoljubljen Slovenec. Njegove pesmi so tople, domače.

Z recitalom so bili podani prisotnim pomembni utrinki, bogate kapljice Vodopivčevega življenja.

MARIAN DRUFOVKA

PRAZNIK SV. FLORIJANA

V naši fari praznujemo god farnega zavetnika sv. Florijana prvo nedeljo po 4. maju. Letos je bilo to v nedeljo, 9. maja, ko se praznuje tudi dan mater.

Naša vas nosi ime sv. Florijana že nekaj stoletij, saj se ga omenja v Oglejaki listini že v letu 1181, v latinski obliki kot "de sancto Floriano".

Od povojnega časa do danes je ta slavnostni dan polepšan s prazničnim pritrkovanjem, ki se začne že na predvečer in lepo oblikovano mašo. Letos je na povabilo našega g. župnika Antona Lazardja praznoval z nami g. Vinko Lapajne, ravnatelj malega semenišča v Vipavi. Daroval je sv. mašo in med pridigo povedal, da smo lahko srečni in Bogu hvaležni, da smo kot velika družina zbrani v naši cerkvi in naj se le spominjamo trpečih, ki bežijo pred nečloveško vojno na Balkanu.

Tudi pevci so lepo prepevali ob spremljavi organista g. Hermana Srebrniča. Če se večkrat omenja, da v današnji družbi ni več časa za stare navade, je med Borovci zaživela majhna tradicija, da se na god sv. Florijana zberejo straži, mladi, otroci, starši in prijatelji in skupaj praznujejo. Vsak nekaj pripravi: prostor, pijačo, jedočo, kar pa je seveda le obrobni pomen; važno je prevesem to, da je vse zaobjeto z dobro voljo. Zelo lepo so jo izkazali prav otroci, ki so

mamicam za praznik zapeli; mala plavolasa Stefania je recitirala pesmico in vsi so slavljenkam podelili šopek poljskih rožic.

V popoldanskih urah tja do večera je vsak počel kar se mu je želelo: kartali so, se igrali z žogo ali še lepše na kitaro, prepevali in pa seveda kramljali.

Če si kdo ogleda ta praznični prostor bo ugotovil, da za dobro počutje ni potrebno veliko, le iskrena želja po delitvi našega časa z drugimi.

NEVENKA CORSI

POSTAVLJANJE MLAJA

V noči med 30. aprilom in 1. majem so se naši mladi in manj mladi fantje ponovno podali v gozd, kjer so izbrali največje drevo in ga odsekali. Z močnimi kmečkimi stroji so še neolupljeni mlaj pripeljali v Borovce pred Sedejev dom, kjer so ga nekateri lupili, medtem ko so ostali pripravljali venec, ki je ponosno visel cel mesec maj na višku samega mlaja. Mnogo je bilo tudi tistih, ki so občasno pomagali, občasno pa so se potepali po kuhinji, kjer so pridne punce, čeprav še zelo zaspane, pripravljale, v zahvalo za dvignjeni mlaj, tradicionalno pašto. Pri društvu "F.B. Sedej" je namreč vsakoletno dviganje mlaja popestrjeno s prisotnostjo domačih punc, ki se že zgodaj zvečer zberejo na domu ene izmed njih, kjer si skuhamo večerjo ali poskrbijo prigrizek, si delno ogledajo sposojeni film in vneto klepetajo. Seveda se ob določeni uri pojavi tudi utrujenost, ki terja dobri dve uri spanja. Okoli dveh zjutraj pa jih pokliče budilka, saj je treba, v Sedejevem domu, začeti pripravljati pašto.

Ko je venec spleten, beli list pritrjen na špico mlaja in ko dvignjeni mlaj že ponosno gleda proti Ščednemu, Bukovju in Križišču, takrat je težko delo končano. Fantje se utrujeni, a ne zaradi tega manj lačni, pojavijo v kuhinji samega doma, kjer jih čaka, poleg odlične pašte tudi ponos vseh punc za krassen mlaj, ki bo trdno stal na svojem mestu do 31. maja.

ŠTEVERJANSKI KOLESARJI VNETO PROTI BOHINJU

Skupina števerjanskih kolesarjev in pešcev se je, v nedeljo, 23. maja podala s kolesi proti Bohinjskemu jezeru. Ob sedmi uri zjutraj je iz kolodvorake postaje v Novi Gorici odpeljal dvokompozicijski vlak v smer Jesenice, s predvideno postajo v Bohinjski Bistrici. Dva že "profesionalna" dirkača, Boris in Aleš, sta nas prišla pozdravit na postajo in se istočasno podala s kolesom v Bohinj čez Petrovo brdo in dohitela potnike vlaka, približno okrog 11. ure.

Po prihodu v Bohinj so se, kolesarji s kolesom, pešci pa s taxijem, podali v Srednjo vas, kjer smo vsi izletniki prisostvovali nedeljskemu bogoslužju. Po sv. maši nas je čakalo kolesarjenje proti Stari Fužini do Bohinjskega jezera in naprej do Ukanca, kjer smo lahko pokosili. Ob

dobrem kosilu so se razvili pogovori o hribih, počitnicah in zimskih dneh na smučiščih. Ker nas je čas preganjal, smo morali spet na kolesa in se takoj podati proti Ribčevemu laz, kjer smo se, pri spomeniku treh gornikov, tudi slikali. V Bohinjski Bistrici smo izvedeli za kip Sv. Florijana in se tudi tam, ob spomeniku našega vaškega patrona, slikali. Ob sedmi uri smo na postaji, v veselem razpoloženju, pričakali vlak, ki nas je srečno pripeljal domov.

Zelo nas je veselilo, da smo se že drugič podali na tak izlet. Dodati je še treba, da je izlet odlično uspel, saj je k temu pripomoglo tudi krasno vreme. Upamo, da bo ta izlet postal majhna tradicija za vsakletno srečevanje.

ZVONKO SIMČIČ

ŠTEVERJANSKA DEKLETA PONOVO NA NOGOMETNEM IGRIŠČU

Tudi za števerjanska dekleta se je letos že začela nogometna sezona. Prvič, ko smo po premoru stopile na nogometno igrišče, smo tudi zmagale. Ekipa, ki jo sestavljajo Kristina, Liliana, Monica, Orietta, Katja, Martina, Evelin, Silvana, Agata, Isabel in Eliana, se je udeležila turnirja na Peči, ki se je začel 20. maja. Na pomoč sta ekipi priskočili še Vesna Devetak z Vrha in Nataša Trampuž iz Nove Gorice. Žal so prvo tekmo, ki smo jo proti Doberdobi vodile morali prekiniti zaradi alebega vremena. To tekmo pa smo vnovič zaigrale 26. maja in izenačile z 2:2. Doberdobska ekipa je nad našo vodila kar z 2:0, v drugem polčasu pa smo zelo dobro poprijele in opogumile in izenačile rezultat.

Zanimiva je bila tekma proti Štandrežu, saj smo to ekipo končno le premagale z rezultatom 2:1. Zadelek sta uresničili Agata Pipan in Nataša Trampuž, a to le v drugem polčasu.

Tekem je bilo malo, saj se je tega turnirja udeležilo le šest ekip. Z zmago v polfinalu proti Doberdobi si je naša ekipa priborila finale za prvo in drugo mesto in to proti ekipi Rupa-Peč. Zmagale smo z rezultatom 2:1, pohvala za zadetka pa gre tokrat Isabel in Agati. Ekipa se je tako dobro izkazala, čeprav so nekatere igralkе bile odsotne.

Treba je tudi povedati, da smo bile letos nepremagljive tudi zaradi naših novih dresov, s katerimi smo ponosno igrale vsako tekmo. Sponzor teh je Kmetijska zadruga "Št. Florjan", kateri se v imenu vseh igralk in organizatorjev turnirja lepo zahvaljujem. Zahvala naj gre tudi Martinu in Marjanu Drufovki ter Ediju Skoku, ki nam stojijo vedno ob strani in navijačem, ki nam, tudi v težkih poraznih trenutkih zaupajo.

Letošnjo sezono smo res dobro začele, a čaka nas še veliko dela, saj sta v mesecu juniju na programu turnirja v Gabrjah, Dolini, Doberdobi in Vrhu. Upam, da vam bomo tudi v teh tekmah v velik ponos... Živio punce!

KATJA DORNI

VOLITVE '99

Letošnje občinske volitve so potekale v luči dveh mednarodnih dogodkov: vojne na Kosovem in volitev za evropski parlament.

Evropske volitve so po mnenju poznavalcev pretresle politično sceno v marsikateri članici Petnajsterice. Če pogledamo v Nemčijo in Veliko Britanijo, smo bili tam priča porazu vladnih strank, ki so zmagale na nedavnih državnih volitvah. V Italiji je vladna koalicija prejela nekaj čez 42% glasov ter tako utišala zahteve opozicije po predčasnih volitvah, ki bi bile posledica volilnega poraza.

Skupna imenovalca teh volitev sta bila gotovo nizka volilna udeležba, ki se je sukala v povprečju tja od trideset do štirideset odstotkov vseh volilnih upravičencev, in notranje politično obarvana volilna kampanija. Tako nizko zanimanje je po eni strani posledica nezaupanja Evropejcev do celotne Evropske Unije ter njenih institucij in to prav v trenutku, ko si je Evropski parlament pridobil važne pristojnosti pri soočanju Petnajsterice. Vojna na Kosovem, kot zunanji dejavnik, ni uplivala na potek teh volitev, saj so se vse stranke posvečale zgolj notranjim vprašanjem in zanemarile evropsko dimenzijo teh volitev.

V Števerjanu je bila z razliko od drugod volilna udeležba zelo visoka in se je močno približala 90%. Razlog za tako veliko prisotnost občanov so bile pravzaprav občinske volitve. Števerjanke in Števerjanci so lahko izbirali med tremi listami oziroma Slovensko Skupnostjo, Občinsko Enotnostjo in Nacionalnim Zavezništvom. Slovenska Skupnost je po uradnih rezultatih prejela 326 glasov (55,1%); v občinskem svetu bodo naslednji svetovalci: Marjan Drufovka, Anka Černic, Mirjam Dorn, Silvana Mrak, Franka Padovan, Robert Prinčič, Florjan Lango ter Bogdan Ciglič skupaj z županom Hadrijanom Corsijem. Občinska Enotnost pa je prejela 251 glasov (42,4%); v občinskem svetu bodo poleg Ivana Humarja še Damijan Štekar, Florijan Planinšek ter Silvan Cibini. Nacionalno Zavezništvo je prejelo 15 glasov (2,5%) in ne bo imelo nobenega svetovalca.

Najprej bi poudaril, da je stranka Slovenske Skupnosti letos zmagala kar za 75 glasov in s tem močno popravila rezultat iz pred štirih let. Drugič, pomlajena sestava kandidatne liste je požela veliko odobravanje, saj je največ glasov dobil prav eden najmlajših kandidatov. Če so pred štirimi leti ljudje zaupali stranki Slovenske Skupnosti tako rečeno na besedo, je zmaga na teh volitvah posledica vztrajnega in napornega dela občinskih upraviteljev in občinskega sveta, ki so v kratkem obdobju postorili veliko za našo vas. Novo upravo pa čaka še naporno delo, treba bo dokončati že začeta dela in pričeti z novimi, kar ne bo lahko zaradi pomanjkanja finančnih sredstev, ki pestijo majhne občine.

Županu Hadrijanu Corsi in vsem občinskim svetovalcem Slovenske Skupnosti voščim v imenu vseh volilk in volilcev iz Števerjana obilo uspehov v nadaljnjem petletnem obdobju.

MILKO DI BATTISTA

STARI OČE PRIPOVEDUJE...

Služil sem za hlapca pri Jakčevih v Britofu, star sem bil kakih 14 let. Bilo je na dan shoda svetega Florijana (4. maja). Pri Jakčevih je začelo primanjkovati krme. V hlevu je bilo šestero glav goveje živine: dva vola, dve molzni kravi, pa še mlada junica in junček. Pa mi reče gospodar stari Jaki. Andrej, jutri zjutraj še pred zoro poženeš živino na pašo in sicer na Rov'eno (Ravan) - pašnik oddaljen od Britofa kakih 40 minut hoda, od Pušče v smeri proti Grojni. Gospodinja me je zbudila, ko je bila še tema, odvezala živino, mi dala bič in jaz sem jo odgnal proti placu pred cerkvijo, ki je bil oddaljen kakih sto metrov od Jakčevih. Ob robu placa je bilo pet košatih lip in nizek zid, kjer so se vaščani v poletnih večerih shajali še pozno v noč.

Ko sem prišel z živino na sredo placa, sem nehote pogledal proti zidu. Ob zidu sem zagledal nemo gručo v črno oblečenih ljudi, ki se je ob mojem prihodu tiho razšla v smeri proti novemu pokopališču. V starih časih je bilo pokopališče ob zidu, kjer so zdaj rastle lipa. Odtod ime Britof. Lasje so se mi naježili od strahu. Žive duše ni bilo od nikoder, jaz pa sam z ubogo živino. Ne vem, kako sem prišel do pašnika na Rovani, vem samo, da je bilo še temno. Tedaj je v zvoniku udarilo po ta velikem zvonu. Začelo je pritrkovati, bil je shod (praznik) sv. Florijana. Hvala Bogu, minil je strah. Začelo se je svitati. Do osmih se je živina napasla. Vabilo je k maši, ki je bila ob devetih. Živino sem odgnal domov. Gospodinja sem povedal o prizoru, ki sem ga videl tisto zgodnje jutro. Odslej sem živino gnal na pašo, ko se je začelo svitati.

ADA GABROVEC

DELOVANJE MePZ "F.B. Sedej"

GOSTOVANJE V KOJSKEM

Od 14. do 16. maja je potekal v Kojakem v Brdih vaški praznik sv. Križa.

V petek, 14. maja, je v farni cerkvi potekal alavnostni celovečerni koncert MePZ "F.B. Sedej", ki združuje glasove tistih ljudi, ki jim petje kaj pomeni in jim vliva ljubezen do slovenske pesmi, ki jo pevci trdno čutijo v sebi. Števerjanaki glasovi niso morda v celoti tehnično zaobljkovani, a pojejo z občutkom in postopno dokazujejo, da pripelje tudi prijateljsko, sproščeno, a disciplinirano petje do uspeha in priznanja.

Poudarek in višek praznovanja sta bila v nedeljo, 16. maja, ko je bil zjutraj na trgu, pred veliko vaško cerkvijo sejem domače obrti, popoldne pa procesija od farne cerkve do na griču stoječe cerkvice sv. Križa, ki je ključ cerkvenega praznika Gospodovega vnebohoda.

REVIJA PRIMORSKA POJE IN NJENA 30. LETNICA

Tudi letos je zbor "F.B. Sedej" nastopil na vsakoletni reviji Primorska poje, ki je bila letos jubilejna, saj je slavila 30. obletnico obstoja. Števerjanci smo imeli čast, da smo nastopili na zadnjem koncertu, in sicer v Postojni. Na tem večeru je nastopilo skupno sedem zborov, to so: pevska skupina "Kantadora", dekliški zbor "Vesna" iz Križa pri Trstu, moški zbor "Matajur" iz Klenja, MePZ "Divača", MePZ "Triglav" iz Splita, "Portoroški zbor" iz Portoroža in kot zadnji MePZ "F.B. Sedej" iz Števerjana.

Števerjanci smo svoj nastop začeli z Lebičevo *Luba vigred se rodi* in z zahtevnejšo Jericijevo *Jeruzalemska mesečina*, sledili sta Lanarova *La mia mamma me ga dito* in črnska duhovna *In the river of Jordan*. Koncert smo sklenili z živahnijo *Kolo*, ki jo je uglasbil Vasilij Mirk. Po zares dolgem ploskanju smo zapeli še dva dodatka, in sicer skladbo *Mnogaja ljeta* in Merkujevo *Injen čœa f'ti gna*.

Naj povem, da je koncertu prisostvoval tudi predsednik državnega zbora republike Slovenije g. Janez Podobnik.

Zveza pevskih zborov Primorske, Zveza slovenskih kulturnih društev v Italiji, Zveza slovenske katoliške prosvete in Zveza cerkvenih zborov iz Trsta so ob praznovanju 30. jubilejne revije Primorska poje priredile dva slavnostna koncerta in sicer v petek, 21. maja, v Kulturnem domu v Novi Gorici in v soboto, 22. maja na dvorcu Zemono pri Vipavi.

Na slavnostnem koncertu v Novi Gorici smo lahko prisluhnili Tržaškemu oktetu (D. Čadež), mešanima zboroma Postojna (M. Penko) in Resonet iz Trsta (A. Pertot), moškemu zboru Srečko Kosovel iz Ajdovščine (I. Hodak) in komornemu zboru Ipavska (M. Šček). Poleg omenjenih je na tem jubilejnem koncertu nastopil tudi naš zbor pod vodstvom prof. Bogdana Kralja. Števerjanci smo se predstavili z Lebičevo *Luba vigred se rodi*, sledili sta zahtevnejša Jericijeva *Jeruzalemska mesečina* in Lanarova *La mia mamma me ga dito*. Ob koncu je zbor zapel še prikljubljeno *Injen čœa f'ti gna* (P. Merku).

Sobotni koncert na dvorcu Zemono pri Vipavi sta oblikovala tudi dva zamajska zbor, in sicer Jacobus Gallus iz Trsta (J. Ban) in Hrast iz Doberdoba (H. Lavrenčič). Poleg teh dveh so nastopili še: oktet Vrtnica iz Nove Gorice (A. Pertot), komorni moški zbor Izola (O. Trebec) in primorski akademski zbor Vinko Vodopivec iz Ljubljane (K. Kovač).

Ob koncu naj še omenim, da je predsednik republike Slovenije g. Milan Kučan odlikoval revijo Primorska poje z visokim odličjem.

ELIANA HUMAR

NAŠA PESEM 1999

Od 23. do 25. aprila se je v dvorani Union v Mariboru vršilo XVI. tekmovanje slovenskih zborov "Naša pesem 1999". Na njem se je zvrstilo 33 zborov in okoli 1500 pevcov iz Slovenije in zamejstva. Zamejsko zborovsko ustvarjalnost so predstavljali kar štirje zbori: ženski zbor "Glasbene matice" in mešani zbor "J. Gallus" oboja iz Trsta, mešani zbor "Hrast" iz Doberdoba in naš domači mešani zbor "F.B. Sedej". Ta se je pod vodstvom prof. Bogdana Kralja predstavil v soboto večer s štirimi pesmimi; svoj nastop je začel z obvezno skladbo *Večerna pesem* Emila Adamiča, nato je zapel še ljudsko *Luba vigred se rodi*, v Lebičevi priredbi, Jericijevo *Jeruzalemska mesečina* in za zaključek še rezijansko *Injen čœa f'ti gna*, v priredbi Pavleta Merkuja. Za svojo izvedbo je zbor prejel 79,4 točk in bronasto plaketo mesta Maribor.

Tudi ostali zamejski zbori se niso vrnili domov praznih rok. Komisija, ki so jo sestavljali predsednik Marko Munih, člani Karmina Šilec, Andraž Hauptman, Marko Vatovec, Max Frey in tajnik Igor Teršar, je podelila srebrno plaketo mešanemu zboru "J. Gallus" in ženskemu komornemu zboru Glasbene matice; zlato plaketo pa si je pridobil mešani pevski zbor "Hrast" iz Doberdoba. Najvišje število točk pa je na tem tekmovanju prejel Akademski pevski zbor Tone Tomšič (98,2) pod vodstvom dirigenta Stojana Kureta in si tako zaslužil zlato plaketo.

Razvidno je, da se nivo zamejskega petja iz leta v leto izboljšuje, saj se naši zbori lahko pomerijo z najboljšimi v Sloveniji. Največja zasluga gre seveda zborovodjem, zato bi se v imenu vseh članov mešanega zbora "F.B. Sedej" želela zahvaliti dirigentu prof. Bogdanu Kralju za njegovo poštrevnost in tudi za njegove besede, s katerimi nam je vedno vlival novih moči in volje do dela, da smo lahko nastopili na tako važnem tekmovanju in na njem nekaj dosegli.

MARTINA VALENTINČIČ

ZAKLJUČEK SEZONE

V četrtek, 24. junija, je zbor "F.B. Sedej" sooblikoval koncert ob državnem prazniku republike Slovenije, ki se je vršil na trgu pred solkaneko cerkvijo.

Na stopnicah pod lipo so se predstavili štirje zbori, in sicer vokalna skupina "Vinika" iz Brd (zborrowodja g. Janko Harej), MoPZ "Provox" iz Nove Gorice (zborrowodja g. Pavel Pahor), ženski vokalni kvartet "Kresnice" iz Solkana (umetniški vodja g. Vladimir Čadež) in MePZ "F.B. Sedej" iz Števerjana (zborrowodja g. Bogdan Kralj). Zamejci smo bili zelo zadovoljni, da smo bili, poleg drugih zborov iz matične domovine, tudi mi povabljeni na slovesnost ob državnem prazniku v Sloveniji. Naš zbor je pod vodstvom prof. Bogdana Kralja zapel najprej Vrabčovo *Samo milijon* in Jenkovo *Lipa*, sledili sta Venturinijeva *Znamenje* in Merkujeva *Jnjen česa 'jti gna*. Svoj program smo sklenili z Mirkovo *Kolo*. Občinstvo je nagradilo petje z navdušenim ploskanjem, zato smo za dodatek zapeli še Pahorjevo *Pa se sliš*'.

S tem koncertom je zbor zaključil sezono 1998/99 in s ponosom lahko rečemo, da smo želi veliko uspehov. Naj omenim najvažnejšega, t.j. bronasto odličje na tekmovanju Naša pesem '99 v Mariboru, poleg tega pa je zbor nastopil na koncertu božičnih pesmi v cerkvi sv. Ignacija na Travniku v Gorici, ki ga je snemala postaja RAI - Trst, in na slavnostnem koncertu jubilejne revije Primorska poje ter še marsikje...zato: "Pridruži se nam v zbor tudi ti, če se ti ob sredah zvečer nikamor ne mudi!

ELIANA HUMAR

29. FESTIVAL NARODNO-ZABAVNE GLASBE V ŠTEVERJANU

Med Borovci v Števerjanu bo zopet veselo. Od petka, 2. julija do nedelje, 4. julija, se bo namreč odvijal Festival narodno-zabavne glasbe, ki bo tokrat 29. po vrsti. Na dveh tekmovalnih večerih se bo ob 20.30 zvrstilo 28 glasbenih skupin, ki se bodo potegovala za nagrado najboljšega ansambla, vokalne izvedbe, kvinteta, tria, najboljšega debitanta in melodije. Nagrade bo podelila komisija za glasbo, ki jo bodo letos sestavljali priznani glasbeniki in izvedenci narodno-zabavnih viž: Franc Lačen, Vladimir Čadež, Janez Per, Tullio Možina, Florjan Lango, Lojze Hlede in Mihael Corsi. Poleg bogatih denarnih nagrad v skupnem znesku 5.300.000 lir podeljuje organizator Festivala, to je slovensko katoliško prosvetno društvo "Francišek Borgia Sedej", tudi nagrado avtorju najboljšega besedila. Za to se bo sestala posebna komisija: Milan Jež, Irma Rauh in Franka Padovan.

K uresničitvi Festivala so pripomogli pokrovitelji in razni podporniki, ki so zbrani v knjižici 29. festivala. Uvodno besedo v brošuro je letos prispeval Ciril Terpin. Izdaja vsebuje vse podatke nastopajočih, sodelavcev in zgodovinski album zmagovalcev, omogočila pa jo je Zveza slovenske katoliške prosvete iz Gorice.

Tudi 29. festival bosta profesionalno povezovala Betka Šuhel in Janez Dolinar, sicer poklicna napovedovalca na RTV Slovenija. Glasbene večere bo v prostorih Sedejevega doma spremljala fotografska razstava domačina Silvana Pittolija.

Na nedeljskem finalu, ki se bo začel ob 17.30, bo nestrpnost ob čakanju razglasitve zmagovalcev skušal čimbolj omiliti in nas zabavati stari znanec in večkratni zmagovalec našega festivala, ansambel Štajerskih sedem.

Celoten Festival bo spremljala tipična razstava vin vseh briških vinogradnikov (od Števerjana, Oslavja, Plešivega, Dolenj do Dobrovega) in kioski s tipičnimi jedmi in pijačami.

Poskrbljeno bo za vse okuse, zato vas vabimo, da se polnoštevilno udeležite praznika slovenske glasbe v Števerjanu.

PROGRAM 29. FESTIVALA:

Petek, 2. julija ob 20.30:

- Ans. FANTJE IZPOD VURBEKA
- Ans. ROGAŠKI ODMEV iz Rogaške Slatine
- Ans. VITA iz Tržiča
- Ans. RUBIN iz Novega Mesta
- Ans. LABOD iz Novega Mesta
- Ans. SHOW BAND KLOBUK iz Slovenskih Goric
- Ans. ROKOVNJAČI iz Lukovice
- Ans. BOBRI iz Brezovice
- Ans. MLADI DOLENJCI iz Jurne vasi pri Novem mestu
- Ans. MARJAN DROFENIK iz Šmarji pri Jelšah
- Ans. VRHOVEC iz Domžal
- Ans. TINE STARE in VALOVI
- Ans. 7. RAJ iz Zreč

Sobota, 3. julija ob 20.30:

- Ans. SICER iz Radomelj
- Ans. FANTJE SPOD ČODRA iz Šmihela pod Nanosom
- Ans. DINAMIKA iz Destrnika
- Ans. MIKOLA iz Škofje vasi
- Ans. ISTRSKI VINOGRADNIKI iz Škofij
- Ans. LIPOVŠEK iz Velenja
- Ans. VASOVALCI iz Semiča
- Ans. VESNA in VLASTA s PRIJATELJI iz Poljčan
- Ans. CVET iz Radeč
- Ans. VESELI PLANŠARJI iz Domžal
- Ans. BEGUNJČANI iz Begunj
- Ans. FRANC VEGELJ iz Cerkev ob Krki
- Ans. MIRKO ŠLIBAR s PRIJATELJI iz Tržiča
- Ans. SALEŠKI FANTJE iz Velenja
- Ans. EKART iz Starš

KAKO JE BILO ŽIVETI TAKRAT INTERVJU Z GOSPODOM Karlom Klanjščkom

Rojen v Števerjanu, poročil Števerjanko, živi že od leta 1942 v Gorici, a s srcem je še vedno vezan na svojo rojstno vasico. Res je, da tudi njegova sinova sta vzljubila to majhno briško vas in jo večkrat obiščeta.

"Rodil sem se 20. decembra 1909 v Števerjanu, v kolonski družini, v zadnji hiši števerjanske župnije, v kraju Zajčevo (današnje Cerovo v Sloveniji). Očetu je bilo ime Jožef, mati pa se je imenovala Jožefa Maraž. Rodilo se jima je pet otrok: Suzana, Matilda (pravili smo ji Tilda), Jožef (Pepe), Malja in jaz Karlo."

- Vi, brat in sestre ste še bili otroci in kar naenkrat ste ostali sami, bili ste prepuščeni samim sebi in usmiljenju dobrih ljudi.

"14. leta je bil oče poklican v avstrijsko vojsko v Prekmurje in '15. leta nam je umrla mama za tifus, ali vsaj tako nam je povedal neznani italijanski vojaški zdravnik. Naslednjo zimo smo vsi otroci naše družine zboleli. Imeli smo špansko gripo, ki je tista leta pobrala veliko ljudi. Spomnim se, da me je zelo bolela glava in da nisem spal tri dni in tri noči."

- Kaj mi poveste o Vaših mladih letih?

"Takoj po izbruhu 1. svetovne vojne, ko so začeli bombardirati, obstreljevati tudi naše kraje, ker ni bila naša hiša na varnem, smo se preselili na Šmartno, v privatno hišo gospodinje, ki je prala vojakom perilo in obleke. Jaz in moj brat sva bila zelo radovedna in spomnim se dogodka, ko sva se skrivala po visoki travi in se čimbolj tiho približala topovom (premer granate je znašal 30,5 cm) in sva s pogledom spremljala granato od strela pa do padca in razleta. Ciljali so proti Sabotinu in Sv. gori."

Počasi se je bližal trenutek očetove vrnitve!

"Šel sem po mleko v Dvor. Med potjo sem srečal človeka, ki me je vprašal, kako se imenujem. Nisem ga spoznal, a on me je. Bil je moj oče. Vojne je bilo konec in oče se je končno vrnil domov. Vprašal je po mami, povedal sem mu, da je umrla. Objela sva se in se fino razjokala. Presenetljiv dogodek, ki mi bo vedno ostal v spominu."

- Ste obiskovali šolo?

"Po 1. svetovni vojni smo se ponovno vrnili v naš rojstni kraj, v Zajčevo. Tako sem obiskoval šolo v Britofu. Za učitelja sem imel g. Likarja in opravil sem osemletko. Rade volje sem hodil v šolo, nikdar nisem bil kaznovan, rad sem se učil in imel sem tudi odlične rede. Žalosten sem bil, ko so prišle poletne počitnice, ker mi je manjkala šola in prijatelji in oče me je stalno preganjal na delo."

- Se spomnite ime kakenga Vašega sošolca?

"Da, ampak na žalost nas je ostalo malo: Gušto Šteherju, Bine Kararu, Riko Pirču, Karlo od Koršiča, Tine Mrku, Stanko Palirju, Lojza Krejncveva, Tonče z Ušjega."

- S čim ste se preživljali?

"Doma smo bili koloni na baroničini zemlji. Zemlje je bilo malo in življenje je bilo skromno. Baronici smo letno dajali polovico trgatve, za ostale pridelke in zemljo (sadje, travnik, gozd), pa smo ji dajali 500 lir letno. Če nam je zmanjkalo denarja, smo v zameno v času trgatve zastoj delali tudi po dvajset dni v baroničini kleti."

- In ko ste dorasli?

"V fantovskih letih sem delal na žaud, na zrnado pri kmetu. Dobil sem 5 lir na dan, za nas je pomenilo že veliko. Želel sem si poiskati mištir v Gorici, a oče je bil proti temu in mi je vedno ponavljal, da na kmetiji ne bo nikoli zmanjkalo dela. Poleti in pozimi smo se mi mladi vsak večer zbirali na križišču na Sovenci, kjer je imel prijatelj Rudi trgovino jestvin. Pogovarjali smo se o dekletih, prepevali smo in hodili na ples. Imel sem dosti prijateljev. Lepi časi! Življenje je bilo skromno a vsi smo bili veseli in tudi vsi smo se resnično imeli radi."

- Povejte mi Vaše veselje!

"Bil sem in sem še velik ljubitelj narave, naša hiša je stala na robu gozda in tako sem poznal vse vrste ptic in njih žvrgolenje. Danes jih je žal že veliko izumrlo. Glavno takratno veselje mladih je bilo balinjenje v gostilni pri Koršiču. Radi smo tudi plesali in večkrat smo hodili na Hum h Komarču. On je igral na harmoniko in mi pa smo se razgibavali in veselili. Bili so pa nam tudi vseh cerkveni prazniki (zahvalna nedelja, sv. Florijan...), ki jih je tedanji župnik Ciril Sedej res lepo pripravil. Bil je strog a zmožen. Kasneje, tudi če sem živel v Gorici, sem redno hodil s kolesom k maši v Števerjan. Za Veliko noč sem vstajal ob treh in pol zjutraj, zbudil sem sina Mariota, ga posadil na štango, drog kolesa, in sva se opravila k maši ob petih."

- Vaš spomin o župniku Sedeju.

"Proti koncu tedna mi je naročil, naj zberem mlado moč v vasi in zatem nam ukazal, naj mu napravimo slavolok pred cerkvijo. Blizal se je dan sv. birme v Števerjanu in škofov obisk. Opravili smo izredno delo in ob koncu nas je poklical v farovž in vsakemu dal kozarec vina in velik sendvič. V življenju nismo še nikoli videli takega. Zabavali smo se, bili smo pač mladi. Župnik Sedej je bil strog a dobrega srca, bil je skromen, proti zabavi in plesu. Mi pa smo hodili k plesu, a vendar smo mu tudi radi pomagali. On je vse to vedel in nas je imel vseeno zelo rad."

- Ali ste se kdaj odpravili v mesto Gorico?

"V mesto smo se odpravili le meseca decembra na sejem sv. Andreja, na komedije in meseca junija na tombolo. Denarja nismo imeli, na razpolago smo imeli le par čentežmov, večkrat smo samo gledali. Prvo moje kolo druge roke sem dobil, ko sem dopolnil 25. leto starosti."

- Kako ste spoznali Vašo ženo in kdaj sta se poročila?

"Dekle, ki je kasneje postalo moja žena, se je hodilo učiti mištir šivilje k moji sestri Tildi in zvečer, predno sem šel vasovat, sem jo spremljal domov. Tako se je začelo. Oče o vsem tem ni nič vedel in ko sva se odločila za poroko, nama je rekel, da ni mialil, da iz te moke, bi kdaj prišel kruh. 8. maja 1940 sem se poročil s domačinko Estero Paljavec. V zakonu se je nama rodilo troje sinov: Mario, Danilo, ki je umrl pri šestem mesecu starosti in Gino. Predno sva se poročila, sem bil nekaj časa v "Battaglione speciale" v italijanskem mestu Reggio Emilia in takoj po poroki pa sem šel eno leto delat h kmetom, ogromnim zemljiškim lastnikom v Nemčijo."

- Vrnili ste se domov, ustvarila sta si družino, vzdrževati sta morala dva sinova. S čim ste se ukvarjali?

"Leta 1942 sva se preselila v Gorico, kjer sem dobil službo skladiščnika pri Ribiju in nato, do upokojitve kot prevoznik na mestnih avtobusih. Moje mesto je nato prevzel sin Mario. Služba je bila javna in torej sem delal tudi v vojnem času. Žena je bila šivilja. Leta 1965 sva si kupila štiristanovansko hišo pri pevmenakem mostu, kjer še danes bivam. Na stara leta sem zelo zadovoljen, ker sedaj živi blizu mene nečakinja Daniela z možem Marjanom, ki skrbita tudi zame. Moram pa se tudi iz srca zahvaliti dobri nevesti in delavnemu sinu Mariotu, ki me neutrudljivo stalno negujeta. Prav nič mi ne manjka, samo leta tečejo."

- V času fašizma ste vi mladi, živahtni slovenski fantje imeli kake sitnosti?

"Nobenih sitnosti nismo imeli. Politično se nismo ukvarjali, vsi fantje smo bili iz dobrih in poštenih družin. Vedno smo peli v slovenskem jeziku, a z orožniki nismo nikoli imeli težav."

- Mi lahko poveste dogodek, ki Vam je najbolj zagrenil življenje!

"Prezgodnja mamina smrt, njen obraz pomnim le bežno in pa ženina smrt leta 1976. Po 36.letih skupnega življenja je podlegla neozdravljivi bolezni."

- Vaš nasvet današnji mladini!

"Doma smo bili reveži. Oče nas je stalno učil živeti pošteno, spoštovati starše in starejše ljudi. Vse to lahko tudi svetujem vam mladim."

MARJAN DRUPOVKA

LITERARNI SPREHODI

Anton Martin Slomšek - Ustanovitelj Mohorjeve Družbe (NADALJEVANJE)

Leta 1844 je Slomšek postal stalni kanonik v Št. Andražu na Koroškem in sočasno šolaki nadzornik za vso lavantinsko škofijo. Kot kanonik je Slomšek posvetil vse svoje sile šoli in učiteljestvu. V tem času je dozorela v njem tudi misel, ki jo je nosil s seboj že kot nadžupnik v Vuzenici, namreč ustanoviti družbo za izdajanje dobrih slovenskih knjig. To pa mu ni uspelo, saj mu je oblast to preprečila. Ta prepoved je bila izraz takratne ozkosrčnosti in sovražnosti vlade proti Slovincem, ki so jim hoteli zapreti pot do izobrazbe na podlagi materinega jezika. Ko je bila družba prepovedana, je izpeljal svoj načrt brez družbe. Meseca oktobra leta 1845 je že imel po večini zbrano gradivo za napovedano knjigo, ki je res izšla ob novem letu 1846 pod imenom "Drobtinice", ki so kmalu zaslovale po vsem Slovenskem in imajo neprecenljiv pomen za razvoj

in prebujenje našega ljudstva. Namenjene so bile "učiteljem in učencem, starejšim in otrokom v podučenje in kratek čas." Prinašale so pridige, povestice, basni, življenjepise alavnih Slovencev, na koncu pa vedno pesmi. Slomšek je vanje pisal do smrti, skoraj vsi sodelavci pa so bili njegovi učenci. Bile so več desetletij prava ljudska zakladnica vsemogočega branja.

Aprila 1846 je povzel službo celjskega opata in že čez mesec dni bil imenovan za lavantinskega knezoškofa.

5. julija 1846 je postal Slomšek v Salzburgu lavantinski škof in dosegel tako najvišje mesto, ki ga je mogel zasedeti Slovenec. Ob svojem nastopu na sedež lavantinskih škofov je bil Slomšek v najlepših možkih letih, star 46 let, telesno zdrav, poln plemenitih misli in blagih načrtov. Za vodilno geslo pri svojem škofovanju si je izbral izrek sv. Ignacija Lojolskega: *"Vse k večji časti božji in zveličanju duš."* Tedaj si je postavil za cilj, da združi vso slovensko Štajersko v cerkveno enoto. Čeprav je bila zamisel drzna in težko izvedljiva, ni Slomšek nikdar odnehal in je tako leta 1859 prenesel škofijsko stolico iz nemškega Št. Andraža v Maribor, ki je od tedaj naprej začelo postajati zares slovensko mesto.

Slomšek je bil velik prijatelj slovenskih misijonarjev. Sam je kot misijonar prehodil skoro vso škofijo. Posebno je tudi priporočal ustanavljanje katoliških društev. Poleg vseh svojih obveznosti je škof Slomšek skrbel tudi za cerkveno petje.

Kakor smo videli, si je škof Slomšek veliko prizadeval z misijoni dvigniti versko življenje in izboljšati нравno višino ljudstva. Ob takratnem pomanjkanju duhovnikov pa je bilo težko dobiti spretne misijonske pridigarje in spovednike. Da temu odpomore, je Slomšek sprejel v svojo škofijo Misijonsko družbo sv. Vincencija Paveškega ali lazariste.

Kakor sem že omenila, je Slomšek že kot kanonik hotel ustanoviti društvo za izdajanje dobrih knjig, pa mu je vlada to zavrnila. Namesto tega je začel izdajati "Drobtinice", a misli na ustanovitev družbe ni opustil. Kakor hitro je leta 1848 zapihal svobodnejši veter, je takoj povzel svojo misel, toda v viharjih dogodkih 1848 - 49 ni bilo mogoče kaj takega izvesti. Ko so nastopili mirnejši časi, se je Slomškova zamisel udejevala - z ustanovitvijo Mohorjevega društva, iz katerega se je leta 1860 razvila Mohorjeva družba.

Vsak škof, ki dobro vodi svojo škofijo in vestno izpolnjuje svoje dolžnosti in okviru lastne škofije, deluje posredno tudi v celotni katoliški Cerkvi. Škof, ki je poln apostolske gorečnosti, kakor je bil Slomšek, pa ne omeji svojega delovanja samo na svojo škofijo, njega "žene ljubezen", kakor pravi apostol Pavel, ljubezen do Boga in do bližnjega, da raztegne svoje tudi preko mej svoje škofije. V treh rečeh je Slomšek usmeril svoje delovanje preko mej lavantinske škofije naravnost v prid vesoljne Cerkve:

- a) s podpiranjem prekomorskih misijonov;
- b) z molitveno bratovščino sv. Cirila in Metoda za cerkveno edinstvo;
- c) z apostolsko vizitacijo benediktinskih samostanov v avstrijskih deželah.

Zadnja leta, ki jih je Slomšek preživel v Mariboru, so se njihove misli vedno bolj obračale v večnost. Na njegovem obrazu so se videle bolesterne poteze, posledica telesnih in duševnih bolečin. A zaradi tega ni postajal siten in nestrpen, marveč je bil vedno ljubezniv in vesel, pač pa je ob vsaki priliki poudarjal, da so dnevi njegovega življenja šteti. Sveto in Bogu vdano je bilo Slomškovo življenje, sveta in blažena je bila tudi njegova smrt. Vse okoliščine neposredno pred smrtjo kažejo, da je bila Slomškova smrt res dragocena pred Bogom.

Pred smrtjo se Slomšek takole pogovarja z Bogom:

"Vse izročam v tvoje roke, moj dobri Bog. Zahvaljujem se ti za vse. Zdaj prihajam..."

24. 09. 1982 mu angel varuh odpre nebo. Pri sodobnikih je bilo splošno prepričanje, da je bila Slomškova smrt, smrt pravičnega in svetega moža. Sedaj je preteklo že več kot 135 let, kar počiva truplo v grobnici na mariborski stolnici.

A njegov spomin še ni umrl in ne bo umrl. Slavili so ga kot iskrenega rodoljuba in ljudskega buditelja, kot plodovitega pisatelja in odličnega cerkvenega kneza, priznavajo mu

neoporečno prvenstvo med slovenskimi vzgojitelji in mladino ljubi. Mnogotere so res njegove vrline in zaaluge, a v duši našega ljudstva ima njegova čistiljiva oseba še višji nadzemski sij, svetniški značaj. Slovensko ljudstvo vidi v njem svojega svetnika. Vsak narod ima od Boga svoje darove, duševne in telesne svojstvenosti, poseben način, po katerem udeležuje v sebi po večnih resnicah božje kraljestvo in izpolnjuje svojo, od Boga določeno zgodovinsko nalogo. Zato se svetništvo prav dobro ujema z narodnim obeležjem in narodno svojstvenost. Skupina vseh duševnih in telesnih posebnosti, ki jih ima kak narod, se imenuje "narodni duh". V svetnikih doseže narodni duh svoj višek, zato so svetniki tako ozko spojeni z življenjem in zgodovino narodov. Tudi svetnik je sin svojega naroda in svojega časa. Če imajo torej drugi narodi svoje svetnike, zakaj ne bi Slovenci smeli imeti svojega slovenskega svetnika? Kar je v našem ljudstvu blagega in plemenitega, je nekako v višji meri osredotočeno v Slomšku. V njem pa se tudi odraža vse trpljenje, poniževanje in krivice, ki jih je moralo slovensko ljudstvo prestati od svojih sovražnikov. Zato se pa tudi ljudstvo z zaupanjem priporoča njegovi priporočni.

Rimska kongregacija svetih obredov je zato dovolila, da se začne s pripravami za proces Slomškove beatifikacije, to je proglašenja za blaženega. Uradni postopek je stekel pred drugo svetovno vojno, zaradi katere se je tudi ustavil. Leta 1962 so v Rim poslali Slomškove spise z vsem gradivom škofijskega odbora za beatifikacijo. Ni se izpolnila želja, da bi papež Janez Pavel II. Slomška razglasil za blaženega med svojim obiskom v Sloveniji maja 1996, obstaja pa trdno upanje, da se bo to zgodilo v bližnji prihodnosti.

Ko in če se bo to zgodilo, se bodo v polnem obsegu izpolnile Prašnikarjeve preroške besede, ki jih je izrekel v svoji pridigi ob Slomškovi novi maši: *"Postavljen si na svečnik, da boš svetil vsemu svetu s svojim vedenjem in s svojim naukom, učenik boš vernikom, tolažnik žalostnim, zdravnik na duši bolnim."*

DALJE...

POD LIPO ZBRANI PRIJATELJI

V vrtu pred Terpinovo domačijo, na Klancu v Števerjanu, se je v četrtek 17. junija zvečer zbrala množica ljudi, domačini in ne, ugledne osebe in pa preprosti radovedneži. Pod lipo so zbrani prijatelji prisluhnili predstavitvi knjige Po prehojeni poti, avtorja dr. Draga Štoke. Večer sta izpeljala in organizirala g. David Grinovero (predstavnik Sklada Anton Gregorčič) in pa neutrudljivi in iznajdljivi domačin g. Marjan Terpin. Knjigo je predstavil kulturnik g. Saša Martelanc, nekatere odlomke pa je prebrala Matejka Peterlin Maver. Navzoči smo bili torej deležni rojstva nove slovenske knjige, ki je bila predstavljena na razglednem števerjanskem gričku. Knjiga je na prvi pogled zelo lepa, saj stoji na naslovni strani romantično obarvani Kontovel, avtorjeva rojstna vas; vsebinsko je knjiga posejana s pravimi poetičnimi utrinki. Podnaslov knjižice, Spominske črtice, sporoči bralcu, kako se je avtor lotil avtobiografskega dela, kjer nam zastira vrata svoje osebnosti. Tako nas pelje v otroška leta, po stezicah osebne sreče in bolečin, kjer spoznamo, kako je on doživljal tragiko vojne in oddih ob njenem koncu. Nekaj črtic je posvetil srečanju s pomembnimi ljudmi, ki so dali velik zgled in vtis; tu zasledimo tudi imena nekaterih avtorjevih prijateljev in priljubljenih oseb. Zaidemo nato v poglavja, kjer spoznamo strani njegovega občutljivega življenja. V drugi polovici knjige zasledimo biser, ki izhaja iz trpljenja in lahko torej rečemo, da ja na teh straneh predvsem avtorska odkritost in izpoved. Avtor gleda na življenje razmišljujoče, a ima do ljudi čustven odnos. Knjiga nam kaže avtorjevo odprto arce, poštenost in vedrino, ki poslušalca pozdravlja v zaključnih stavkih knjižice.

Večer je popestril domači zborček, ki ga vodi Valentina Humar. Zaključne misli o

prijatelju je podal še dr. Rafko Dolhar, ki je obujal spomine na njuno prvo srečanje in spomine, ki segajo daleč v medvojna leta. Pohvalil je dragega in trdnega prijatelja ob izidu komaj predstavljenе knjige črtic in poetičnih misli, ter obudil tudi skupno politično sodelovanje in delo.

In kot se spodobi v Števerjanu, se je večer zaključil s kozarčkom vina in z domačo jedjo: komaj pečeni kruh gospe Mirke, surovi pršut, domače pecivo in seveda česnje.

MARJAN DRUPOVKA

OBČINSKE VESTI

V torek, 30. marca je bila v sejni občinski dvorani seja občinskega sveta. Občinski svet je odobril predelani splošni gradbeni regulacijski načrt. Začel se je tako iter, postopek, da ga bo dežela potrdila, nakar bo operativen.

Občinska uprava sporoča občanom, da zaradi nujnih vzdrževalnih del na vodovodnih rezervarjih, bo prišlo do znižanja pritiska v napajalnem sistemu vodovodnega omrežja in s tem do morebitnih nevšečnosti pri dobavi pitne vode.

Svetuje se omejevanje uporabe pitne vode, predvsem v času največje uporabe:

- zjutraj od 7.00 do 9.00;
- popoldne od 12.00 do 14.00;
- zvečer od 18.00 do 20.00.

Izvajalna dela so se pričela 22. junija in se bodo nadaljevala do približno 31. julija t.l. V naprej se oprostamo za morebitne nevšečnosti pri dobavi pitne vode, vendar zagotavljamo, da so načrtovana dela na vodovodnem omrežju neobhodno potrebna za izboljšavo kakovosti teh storitev.

SMRTI:

VALBURGA (VALDA) PINTAR roj. SIMSIČ

Rodila se je v Kozani 21. maja 1918. V kmečki družini je bilo šest bratov in dve sestri, od katerih je bila Valda najmlajša. Bratje in sestre so radi večkrat skupno prepevali in igrali na mandoline, kitaro in violino. Ko ji je bilo komaj 8 let, se je vsa družina preselila na večjo kmetijo v Dolenje Cerovo.

V mladih letih je bila zelo spretna v vezenju (ženskih ročnih delih), bila je tudi zelo aktivna v cerkvenem pevskem zboru, kjer je imela glavno vlogo.

Stara komaj 18 let se je 22. maja 1937 poročila z Antonom Pintarjem in prišla v svoj novi dom na Valerišče. V zakonu se jima je rodilo šest otrok: Bruna, Roman, Nives, Franka, Boris in Marijan.

5. maja 1963 je v prometni nesreči umrl sin Roman, star komaj 25 let. Ta izguba je mamo Valdo močno prizadela: od takrat je zbolela na srcu in si ni več opomogla. Dajala pa si je vendarle korajžjo in se posvetila delu in skrbi za številno družino, dom in kmetijo.

Kljub obilnemu delu, pa je še vedno našla čas za svoj konjiček: imela je namreč veliko veselje do cvetja.

Leta 1987 sta z možem slovesno obhajala zlato poroko v krogu svojih dragih. Kasneje se ji je zgodila nesreča, da si je zlomila nogo in od tedaj se je nekako umaknila v svoj svet in potrpežljivo prenašala tegobe bolezni in starosti.

Za praznike je vedno pobožno prejemala sv. zakramente.

Njena velika krepost je bila potrpežljivost, živila je v miru in ljubezni doma, v družini in s sosedi. Posebej pa je ljubila svoj dom in družino (5 otrok, 14 vnukov in 5 pravnukov; še en dan pred smrtjo jo je razveselilo rojstvo male pravnucke).

Recimo: Bogu hvala, ker nam jo je dal in njej hvala za lep zgled, ki nam ga je dala s svojim življenjem.

Umrla je v soboto, 27. marca letos.

AVGUŠTIN ŠTEKAR

Sin Antona in Felicite Pintar, je bil rojen v Števerjanu dne 20. oktobra 1909 kot četrti otrok v družini petih otrok. Krščen je bil 28. oktobra 1909. Zakrament sv. birme je prejel v Gorici od nadškofa magr. Sedeja dne 4. junija 1922.

Kot petletni otrok je že moral okusiti grenkost begunstva. Dan pred prihodom italijanske vojske v Števerjan, se je z družino umaknil v Gorico, od tam v Ljubljano, kjer so se ustavili za kak teden. V tem času so našli skromno streho v Črnučah nad Ljubljano. Tu so živeli sami in so si pomagali tudi tako, da so hodili delat k bližnjim kmetom.

Potem, ko se je fronta pomaknila na reko Piave, so se aprila 1918 vrnili domov v porušeni in razdejani Števerjan v upanju, da bo v domačem kraju bolje, v Črnučah je bila namreč lakota. Tu so si uredili začasno bivališče v zapuščenih vojaških barakah. Ko se je pričela obnova vasi, so si tudi Štekarjevi zgradili svoj nov dom sredi svoje posesti, tam kjer stoji še danes.

V tem času je Avguštin dovršil domačo osnovno šolo in delal na domači kmetiji s starši, sestro in bratoma. Zelo se je trudil, da bi delo na kmetiji izboljšal, zato se je rad udeleževal raznih kmetijskih tečajev. Na pobudo Zavoda za kmetijstvo, so doma zasadili prvo drevesnico (leta 1935) za sadno drevje: breskve, hruške, jabolane in nekaj trt. Po načrtih Zavoda pri Kmetijski šoli v Coneglianu, so zasadili prvi poskusni vinograd namiznega grozdja. Za odlični pridelek vina in sadja so Štekarjevi prejeli 25 diplom in denarno nagrado. Vse to je pripomoglo, da so se v deželi uveljavili kot vzorna kmetija in si izboljšali družinsko gospodarsko stanje.

Avguštin je bil velik narodnjak in je zato veliko prestal; bil je spoštovan, ker je bil poštenjak in demokrat, ki je vsakega človeka cenil in spoštoval, četudi je bil drugačnega

prepričanja. Avgusta 1944 je bil v Gorici zajet, obsojen in zaprt v goriških zaporih približno en mesec. Dobra oseba ga je tedaj rešila smrti, zato pa je bil odpeljan v Nemčijo v koncentracijsko taborišče Buchenwald. Tam je bil že določen za v krematorij, a ga je tudi tokrat rešila dobra beseda.

V Buchenwaldu je dočakal konec vojne: 11. aprila 1945 so ga rešili ameriški vojaki, a pot domov je bila še težavna in dolgotrajna: doma je bil spet šele v avgustu 1945.

Več let je bil predsednik Kmečke zveze.

Na domači kmetiji je bil do zadnjega neugnan delavec: 80 let star je še ročno kosil.

Bil je tudi dobrotnik Zavoda sv. Družine v Gorici.

S starostjo pa so prišle tudi bolezni in težave: pred petimi leti operacija, ki je vsaj za nekaj let ustavila napredovanje bolezni.

Jesen 1997 vsodni padec in zlom kolka: mesec in pol bolnišnice in razgibavanja, tako da je za silo mogel hoditi s palico.

V zadnjem času je spet prišlo do nekaj nesrečnih padcev, tako da se je stanje ponovno poslabšalo in je bilo treba iskati pomoči v bolnišnici. V velikem tednu je ponovno prosil, da bi ga peljali domov. Na Veliko soboto je tu doma pri zavesti še opravil sv. spoved in prejel bolniško maziljenje ter se g. župniku ponovno za to dobroto zahvaljeval. Po dveh dneh je 5. aprila, na Velikonočni ponedeljek, mirno zaspal doma v Števerjanu.

Naj v miru počiva!

ALEKSANDER ŠULIGOJ

Rodil se je v Dolu 29. oktobra 1952 kot drugi od treh otrok v družini Albina in Tereze Tomšič. Krščen je bil 23. novembra 1952. Pri birmi je bil v Jamljah 10. junija 1961.

Srednjo šolo je obiskoval v Gorici in stanoval v tem času v Alojzijevišču, saj so bili doma vsi zelo zaposleni. Po končani srednji šoli je obiskoval še višjo srednjo šolo "Fermi".

Prerana smrt ljubljene mame je mladega Aleksandra hudo prizadela. Kljub temu pa se je zavedal, da mora na vsak način naprejš.

25. avgusta 1973 se je tu v Števerjanu poročil z domačinko Ivano Hlede. Naslednje leto se jima je rodila hči Arianna. Prva leta je Aleksander z družino preživel v Ronkah, bil je namreč zaposlen v ladjedelnici v Trziču. Bil pa je še vedno močno navezan na dom v Dolu, kamor je rad pogostoma zahajal, še posebno zaradi hude očetove bolezni. Kljub težavam se je z družino preselil na ženin dom v Števerjan in se zaposlil v Gorici. Leta 1978 se jima je rodil še sin Vanja. A mlada družina je bila kaj kmalu preizkušena zaradi bolezni sina Vanje in težav, ki so s tem nastopile.

Križi in težave Aleksandra niso potrle, nasprotno, spoznal je, da mora sinčku povečati še večjo ljubezen in pozornost in to je tudi delal vsakdan. Nikogar ni težil, nasprotno - domače je spodbujal: "Dajmo, saj bo šlo; pomislite, da so mnogi drugi na slabšem kot mi". S Skupnimi močmi je še zgradil nov dom za ljubljene domače. Aleksander je gojil že od mladih let veliko ljubezen do športa. Bil je dober nogometaš dokler ga ni zadel infarkt. Takrat je moral opustiti igranje nogometa in se odločil za službo trenerja. Veliko let je bil trener športnega društva Sovodnje. Velika ljubezen do sina Vanje in športa mu je razveseljevala srce. Še zadnjo tekmo je odigral z ekipo Dolenjega konca v Števerjanu.

Umrli je 6. aprila letos.

OTTO RANDICH

Rojen na reki (HR) 18. oktobra 1902 sin Ivana in Ivane Tacco. Z ženo Alexandrino Tacco je živel v Vidmu, kjer je tudi 17. aprila letos umrl, v starosti 96. let. Pogreb je bil v Števerjanu 22. aprila.

JOŽEF STANIČ

Rodil se je 24. aprila 1914 v Gornjem Cerovem, po domače na Skalcah. Njegov oče je bil Mihael, mati pa Marija Pririh. H krstu so ga nesli v Cerovo 2. maja 1914. Šolo je obiskoval v Cerovem. Ko mu je bilo sedem let, mu je umrla mati, ostal je z očetom, dvema sestrama in bratom. Birno je prejel leta 1924 v Cerovem. V rednem roku je odslužil vojaško dolžnost. Še zelo mlad je moral od doma. Da bi se preživljal, je šel služiti po raznih domačijah v Števerjanu. Tukaj je spoznal Dionizijo Maraž in se je na Silvestrovo leta 1938 z njo poročil ter se preselil na njen dom na Bukovje. Leta 1943 je bil poklican v partizane. V Benetiji je v nemškem napadu bil težko ranjen. Vrnil se je domov, kjer je žena z ljubeznijo skrbela zanj.

V zakonu so se jima rodile štiri hčere: Veneranda, Bruna, Rajka in Adrijana. Deležen je bil rojstvu osmih vnukov in štirih pravnukov. Hud udarec zanj in vso družino je bila prerana smrt žene, ki je umrla po hudi bolezni leta 1969.

Zelo rad je opravljal kmečko delo, posebno ljubezen in akrb pa je posvečal svojim vinogradom. V veliko veselje so mu bili vnuki, s katerimi se je vedno rad nasmejal, ko so ga prihajali obiskovat. Do smrti je živel s hčerjo Rajko in njeno družino, kjer je bil do zadnjega deležen ljubeče oskrbe.

Pred približnim letom in pol so mu moči opešale tako, da je obležal. Nekajkrat je moral tudi iskati pomoč v bolnišnici, tako tudi prav v zadnjem času. Najprej v splošni bolnišnici in nazadnje v bolnišnici sv. Janeza od Boga, kjer je umrl 21. aprila zvečer ob 21.00 uri.

Naj počiva v miru!

ŠTEFAN ČERNIC

Rodil se je pri Črncih na Vrhu sv. Mihaela 13. decembra 1925 Štefanu in Amaliji Devetak. Bil je četrti od osmih otrok. Dva otroka sta umrla še majhna.

Ker jim je prva vojna porušila dom in so ga morali na novo pozidati, so nekaj let živeli v Gabrjah in se preživljali z delom na cerkveni zemlji. Oče je bil cerkovnik in cerkveni ključar.

Štefan je začel delati že kot otrok. Služil je pri raznih družinah doma in v sosednjih vaseh, dokler ni sprejel službe vajenca v mehanični delavnici pri Tarantino v Gorici.

Ko je bil star 17 let, so ga odpoklicali v italijansko vojsko. Najprej je bil v Gradišču ob Soči, kasneje pa so ga odposlali v Fossano v Piemont, kjer je ostal do poloma Italije. Ko se je vrnil domov, so ga še isti dan odpeljali partizani in ga vključili v Kosovelovo brigado pri IX. korpusu.

Leta 1947 se je zaposlil v ladjedelnici v Tržiču kot varilec. Po nesreči na delu je, od leta 1961 do upokojitve leta 1974, vozil viličarja.

25. septembra 1950 se je v Števerjanu poročil z domačinko, učiteljico Ado Gabrovec. Svoj prvi dom sta si ustvarila na Vrhu, kjer sta ostala do leta 1952. Osem let sta nato preživela v Dolu v šoli, kjer je žena službovala. Septembra 1960 pa sta se z družino dokončno preselila v Števerjan, kjer sta si postavila svoj dom. Tu je Štefan z veseljem in dobro voljo, po delavnem dnevu v ladjedelnici, obdeloval še grunt. V zakonu se mu je rodilo šest otrok. Pet je še živih, Alenka pa je v veliko bolečino zanj in vso družino preminula leta 1986.

Pred osmimi leti so se pojavili prvi znaki bolezni. Takrat so mu odstranili napadeno glasilko. Aprila 1993 je bil operiran na pljučih, lansko leto pa so mu začele moči pešati. Lanako poletje se je zdravil dva meseca v Videmski bolnišnici. 4. februarja je odšel v bolnišnico v Gorico, kjer je ostal do 16. aprila. Za Veliko noč je prejel vse zakramente. 24. aprila je zvečer mirno zaspal.

GIOVANNI FATTORE

Rodil se je 22. maja 1922 v Roviscanina (Caserta) kot zadnji od petih otrok. Oče mu je bil Raffaele, mati pa Maria Agnone. Krščen je bil 30. maja 1922 v župniji Santa Croce.

Ko je dopolnil 18. leto starosti je postal finančni stražnik. Ob izbruhu 2. svetovne vojne (junij 1940), je bil odposlan v Grčijo in Albanijo. Po padcu Italije (september 1943) se je priključil jugoslovanskim partizanom. Boril se je v Makedoniji, Kosovem in Bosni.

Ob koncu vojne se je leta 1945 vrnil domov in je bil kot finančni stražnik odposlan v FJK. Služboval je tudi v Števerjanu. Tu je leta 1949 spoznal domačinko Anno Marassi. Poročila sta se v Števerjanu 8. julija 1950. Še isto leto je pustil službo finančnega stražnika in se nekaj let posvetil delu na ženini kmetiji.

Leta 1953 je pristopil k civilni policiji (Cerini), ki je bila ustanovljena po 2. svetovni vojni za FJK, kjer je ostal do leta 1960. Od tu je bil nameščen na deželni kmetijski nadzorni urad. Tu je ostal do upokojitve leta 1980. V zakonu sta se jima rodila leta 1951 hčerka Maria Pia, leta 1955 pa sin Claudio.

2. junija 1980 mu je državni predsednik Sandro Pertini podelil viteško odlikovanje.

Umrl je na svojem domu 12. maja in je pokopan v Števerjanu.

FABIJAN KNEZ

Rodil se je v Števerjanu 2. oktobra 1920 kot četrti od petih otrok - sin Jožefa in Karline Maligoj. Krščen je bil v Števerjanu 17. oktobra istega leta, birman pa v Gorici 5. junija 1938. Osnovno šolo je obiskoval v Števerjanu.

K vojakom je bil poklican v začetku 2. svetovne vojne. Med vojno je bil zajet v Franciji in bil odpeljan v taborišče v Nemčijo, odkoder se je vrnil po koncu vojne, leta 1945. Zaradi rane, ki jo je dobil v vonji, je bil priznan kot vojni invalid.

7. februarja 1948 se je v Števerjanu poročil z Vido Škorjanc, ki mu je dala dve hčeri, Aldo in Lucijano. Leta 1952 se je zaposlil v ladjedelnici v Trziču. Z delovnimi tovariši se je zgodaj vsako jutro s motornim kolesom odpeljal do mostu, kjer je prestopil na avtobus. To se je ponavljalo vse do leta 1981, ko je stopil v pokoj.

Leta 1995 je resneje obolel in od tedaj je moral vsako leto iskati pomoči v bolnišnici.

Stanje se je precej poslabšalo to zimo, ko ga je zadel ictus. Potem, ko je bil več tednov v splošni bolnišnici in pozneje v bolnišnici Usmiljenih bratov, je lahko prišel domov, a samo za tri tedne. Stanje se je znatno poslabšalo, tako da mu je bilo treba spet v bolnišnico, kjer pa je podlegel v petek, 14. maja 1999. Naj počiva v miru!

GEROMET ERVINO

Z družino je živel v Ščednem, hišna št. 18. Umrl je 14. junija v bolnišnici. Pokojni je pokopan v Gorici.

FILOMENA HLEDE vd. JURETIČ

Rodila se je 30. junija 1909 v Števerjanu. Oče ji je bil Karel, mati pa Marijana Gravnar. Rodila se je v družini petih otrok kot drugorojenka. Poročila se je z Valentinom Juretičem. V zakonu se jima je rodilo sedem otrok.

Umrla je doma 26. junija letos. Pogreb je bil 28. junija v Števerjanu.

DAROVI:

ZA CERKEV V ŠTEVERJANU: v spomin na pok. Alojza Pintarja sekcija Slovenske skupnosti za Števerjan 50.000; briše dolg cerkve (posojilo za župnišče) Herman Srebrnič 500.000, Silvana Maligoj-Ciglič 100.000; v spomin na pok. mater Valdo hčere in sina Pintar 300.000; svojci ob 20.obletnici smrti 100.000; N.N. 50.000; ob krstu malega Luke nona Klara 100.000, očka Armando 50.000; v spomin na pok. Avgušтина Štekarja, Aleš Komjanc z družino 100.000, Marija in Stano Fabian 200.000, Mirka, Anka, Agata in Ida 200.000, družini Štekar 100.000; svojci ob 80. rojstnem dnevu Angele Mizerit-Hlede 50.000; v spomin na pok. očeta Jožefa Staniča hčere Stanič 400.000, Marica Rožič-Vogrič 50.000, družina Marko Škorjanc 50.000, Danica Ciglič 50.000, družina Edi Hlede 50.000, družini Terpin 100.000, družini Maraž in Florenin z Bukovja 150.000; v spomin na pok. Štefana Černica družina Edi Hlede 50.000, družina Simon Komjanc 100.000, Lojza in Milka Mužič 100.000 žena in otroci 300.000 N.N. 50.000, Ema in Mirko Mužič 50.000, Gigliola in Giuseppe Frandolič 100.000. sekcija Slovenske skupnosti za Števerjan 50.000; v spomin na pok. Avgušтина Štekarja in pok. Valdo Pintar Simon Komjanc z družino 200.000, v spomin na pok. Almo Bregant vd. Valentinčič Anica in Martina 150.000, v spomin na pok. Ninota Fattoreja občinski uslužbenci 120.000, N.N. 50.000, žena Anči, sin Klavdij in hči Maria Pia z možem Sergijem 600.000, nečaka Mirka in Rikardo 500.000; dar za cerkev N.N. 200.000, družina Stanislav Klanjšček briše dolg cerkve (posojilo za župnišče) 1.000.000, v spomin na pok. Fabijana Kneza družina Škorjanc 50.000 lir.

ZA CERKVENI PEYSKI ZBOR: v spomin na pok. očeta hčere Stanič 200.000; v spomin na pok. Aleksandra Šuligoja letnik 1974 60.000; v spomin na pok. strica Fabijana Kneza družina Škorjanc 150.000; Slavko Štekar 200.000 lir.

ZA CERKEV NA JAZBINAH: N.N. 100.000 lir.

ZA ŠTEVERJANSKI VESTNIK: N.N. 50.000 lir.

RECEPT

ZELENJAVNA JUHA

Potrebno: 1,5 l kostne juhe, korenček, peteršilj, 1 dl graha, 15 dag stročjega fižola, zelena paprika, paradižnik, koleraba, krompir, žlica olja, 2 žlici sesekljane čebule, 2 dag moke, sol, jušna kocka, sesekljan peteršilj, 2 žlici vina.

Zelenjavo narežemo na kocke in jo damo kuhati v juho. Osolimo, dodamo jušno kocko in pustimo, da tako počasi vre. Ko je zelenjava skoraj mehka, juho zabelimo s prepraženo čebulo in moko. Juha naj vre še 10 minut. Če je malo zelenjave, proti koncu kuhanja zakuhamo 1 ali 2 žlici riža ali vlivance iz jajca in žlico moke. Pripravljeno juho damo v skledo, jo rahlo okisamo z vinom ter zmešamo sesekljan drobnjak ali peteršilj.

SESEKLJANI ZREZKI V OMAKI

Potrebno: 30 dag govejega in 30 dag svinjskega mesa, sol, poper, strt česen, 1 jajce, peteršilj, olje za pečenje, žlica paradižnikove omake, pol jušne kocke.

Za prilogo: 3 žlice smetane in žlica moke.

Meso dvakrat zmeljemo in z njim rezino v mleku namočenega kruha. Pridamo sol, poper, sesekljan peteršilj, česen, jajce. Meso dobro pregnetemo. Testo naj počiva vsaj pol ure, ker se tako hlebčki lažje oblikujejo. Hlebčke povaljamo v moki in jih hrustljivo opečemo v vročem olju. Opečene zrezke odlagamo na krožnik. V ponev prilijemo malo vode in dodamo jušno kocko. Ko prevre, zložimo zrezke ter jih pokrite dušimo pol ure. Prilijemo smetanovo prilogo in omako. V omaki naj vro še 10 minut.

SKUTNA POGAČA S ČEŠNJAMI

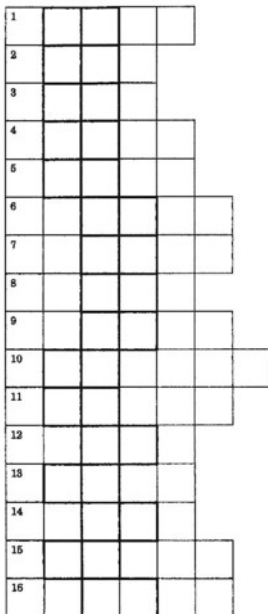
Za umešano testo: 100 g zmehčanega surovega masla, 125 g sladkorja, žlica vanilijevega sladkorja, 2 jajci, 150 g moke, 50 g jedilnega škroba (amido di mais), žlica pecilnega praška.

Za oblogo: 500 g češenj, 4 jajca, 150 g masla, 150 g sladkorja, 2 žlici vanilijevega sladkorja, 750 g nemastne skute, 100 g jedilnega škroba.

Petico segrejemo na 180°. Model namažemo z maslom. Maslo penasto vmešano s sladkorjem in vanilijevim sladkorjem. Primešamo jajci, moko, zmešano z jedilnim škrobom in umešano testo. S tem testom napolnimo model in pečemo testo 20 minut. Češnje operemo, osušimo in izpečemo. Za skutno zmes vlijemo jajca in ločimo rumenjake od beljakov. Maslo zmešamo s sladkorjem, vanilijevim sladkorjem in rumenjaki. Iz beljakov stepemo trd sneg. Skuto primešamo maslu. Sneg, škrob in češnje rahlo zamešamo v skuto z maslom. Skutno zmes namažemo na pogačo in vse skupaj pečemo še 50 minut. Pogača naj nazadnje počiva 10 minut v ugasnjeni pečici.

ZA KRATEK ČAS

Reši križanko in v odebeljenih kvadratih boš lahko prebral slovenski pregovor!

1)Četrty mesec v letu; 2)mitološka osebnost; 3)cvetica; 4)akupna za več stvari; 5)vrtna rastlina z raznobarvnimi cvetovi; 6)je lahko trta, snop, knjiga; 7)ko nekdo pride pozneje; 8)glagolnik od najeti; 9)tropski sadež; 10)se za kaj navduševati; 11)ena izmed celin; 12)vrsta ribe; 13)upadanje morske gladine; 14)občutek velike etične, moralne vrednosti; 15)okrasni predmet, ki se nosi na verižici; 16)oseba, ki ima vso oblast v državi.

**Mladinski krožek
"F.B. Sedej"**

prireja

3. ZASELEK '99

in vabi vse Števerjance k udeležbi turnirja v

nogometu po zaselkih,

ki se bo odvijal od 12/07 do 17/07

na nogometnem igrišču na Jazbinah.

PRIDI TUDI TI !!!

Prijavi se pri Marjanu Drufovka ali Ediju Skok!

**Žrebanje ekip bo v nedeljo,
4. julija 1999 ob 17.00
na Festivalu!!!**